

Arrest

nr. 209 516 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2016 huwt de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, met de Belg D.C.P..

Op 19 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 4 augustus 2016 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 20 oktober 2016 vordert de echtgenoot van de verzoekende partij de echtscheiding bij dagvaarding.

Op 25 januari 2017 wordt de verzoekende partij verzocht binnen de maand haar individuele situatie toe te lichten zodat kan worden onderzocht of zij verder het verblijfsrecht kan blijven uitoefenen, nadat werd vastgesteld dat zij niet meer samenwoont met de heer D.C.P..

Op 21 december 2017, met kennisgeving op 9 mei 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: E.M. (...)

Voor naam: M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1986

Geboorteplaats: Al Marinyine

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokken vreemdeling is op 8.01.2016 gehuwd met de Belgische onderdaan D.C.P.S.E..

Op 19.01.2016 heeft betrokkene een aanvraag vestiging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenoot. Hij werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 4.08.2016.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en de heer D.C. (...) sedert 18.07.2017 uit de echt gescheiden zijn (uitspraak Rechtbank Eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent op 23.02.2017 overgeschreven op 25.08.2017 te Sint-Martens-Latem).

Overeenkomstig art. 42 quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42 quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 25.01.2017 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene geen documenten voor.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- Begeleidende brief advocaat dd. 21 maart 2017

- Overeenkomst opleiding Nederlands voor anderstaligen bij VDAB (opleidingsinstelling CVO leerdoorp): aangezien het kennen van de regio taal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

- Schrijven van dhr. W.L. (...) dd. 16.03.2017 waarin deze verklaart dat betrokkene sedert 31 juli 2016 op zijn adres woont en voorziet van verder levensonderhoud. Daar hij op dat moment dakloos was en geen bron van inkomsten had, had hij ook niet mogelijkheid om dhr W. (...) te vergoeden: gezien er tussen betrokkene en dhr W. (...) geen wettelijke verwantschap is waardoor verblijf in het kader van

gezinshereniging gerechtvaardigd wordt, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden als basis voor een verder verblijf;

De advocaat van betrokkene stelt in zijn begeleidend schrijven dd. 21.03.2017 "dat betrokkene wil opmerken dat door het feit dat zijn F-kaart hem was ontnomen (wegens een vermeend langer weg zijn dan de bij wet toegestane termijn), hij in België niet aan de slag kon.": Hier dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 20.09.2016 afgevoerd werd van ambtswege, uit de verklaring van dhr. W. (...) blijkt dat betrokkene sedert 31.06.2016 al bij hem woonachtig was, het dan ook betrokkene zijn verantwoordelijkheid was om zijn adreswijziging door te geven. Gezien het feit dat betrokkene dit ~~nagelaten~~nagelaten heeft kan men niet stellen dat betrokkene grote moeite doet om geïntegreerd te raken. Integendeel!

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (legaal verblijf sinds 26.02.2016) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat betrokkene en dhr. D.C. (...) zijn echtgescheiden. Wat betreft de nieuwe relatie kunnen we stellen dat geen wettelijke verwantschap is waardoor verblijf in het kader van gezinshereniging gerechtvaardigd wordt.

Wat betreft de economische en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor. Gezien betrokkene niks voorlegt toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Wat betreft de sociale integratie legt betrokkene een overeenkomst voor opleiding Nederlands voor anderstaligen bij VDAB (opleidingsinstelling CVO leerdorp): aangezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene legt betrokkene geen enkel document voor. Zijn gezondheidstoestand vormt dan ook geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

Er werd op 25.01.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging." Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker overeenkomstig het art. 42quater §1, 4° Vw. omdat verzoeker uit het echt is gescheiden.

2.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat immers het horen van verzoeker in casu uitermate belangrijk is gezien verzoekers huwelijk is ontbonden overeenkomstig art. art. 42quater §1, 4° Vw.

3.

Dat daarnaast het horen van verzoeker in casu uitermate belangrijk is gezien verzoeker geen enkele schuld treft bij de ontwrichting van hun huwelijk.

Verzoeker heeft alles in het werk gesteld om zijn huwelijk te redden

Verzoeker was gekant tegen een echtscheiding en verwijst naar zijn getuigenis dd. 23.05.2016 (cf. verhoor dd. 23.05.2016 bijlage 1 aan P.V. nr. GE.L6.002289/2016, stuk 2) :

[...]“Voor dat ik Philippe kende, heb ik daar nooit aan gedacht (om naar België te komen). Ik had haar werk en werd goed betaald.” [...]

[...]“Mijn voorkeur gaat uit naar oudere mannen.” [...]

[...]“We zijn getrouwd omdat we wilden samenzijn. In Marokko konden we geen koppel zijn door de cultuur aldaar”. [...]

[...]“Ik ben geen vragende partij voor de scheiding. Ik wens dat het terug zou zijn als vroeger” [...]

4.

Dat er in casu sprake is van schending van het artikel 42quater§4, 4° Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de door verzoeker aangebrachte bewijzen, overeenkomstig het art. 42quater, §1, laatste lid, Vw., niet kunnen weerhouden worden nu het volgen van Nederlandse lessen een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, nu er geen wettelijke verwantschap is tussen verzoeker er de heer L.W. (...), die heeft nagelaten verzoekers adreswijziging sedert 31.06.2016 door te geven, en nu verzoeker jarenlang in zijn land van herkomst heeft gewoond.

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen, waaruit blijkt dat verzoeker alles in het werk stelt om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving en in België een duurzame relatie heeft met L.W. (...), geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn verblijfsrecht overeenkomstig het art. 42quater§1, laatste lid, Vw.

Daarnaast laat verweerder na te motiveren waarom verzoekers samenwoning met de heer Luc WELVAERT niet kan weerhouden worden als belangrijk element bij de beoordeling van verzoekers gezins- en economische situatie in België en verzoekers integratie in de Belgische samenleving.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerders vaststelling, dat de de heer L.W. (...) zou hebben nagelaten de adreswijziging van verzoeker door te geven, geen enkele afbreuk doet aan verzoekers gezins- en economische situatie in België en aan verzoekers integratie in de Belgische samenleving.

Dat immers verzoeker en de heer L.W. (...) ondertussen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent een verklaring wettelijke samenwoning op 17 april 2018 hebben afgelegd, welke vervolgens geregistreerd werd (cf. stuk 3).

6.

Dat er in casu sprake is van schending van het art. 42quater§1, laatste lid, Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.1

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging en de manifeste beoordelingsfout., maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

3R.v.v. 10 april 2008, nr. 9.727: "De Raad herinnert eraan dat de verplichting tot uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden kan zijn de motieven van haar motieven uiteen te zetten. Het volstaat bijgevolg dat de beslissing op een duidelijke en eenduidige wijze voorkomt uit de redenering van haar auteur om aan de bestemming van de beslissing toe te laten deze te begrijpen, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, aan het bevoegde rechtscollege hierover controle uit te oefenen." 4 R.v.v. 22 september 2008, nr. 16.177

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op artikel 42quater van de wet van 15.12.1980 en artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

2. In toepassing van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 dat stelt: "Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken ", wordt de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van voormeld artikel 42quater, §1 en meer precies 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt op haar beurt concreet:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden

van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : (...) 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In dit verband stelt de bestreden beslissing:

“Betrokken vreemdeling is op 08.01.2016 gehuwd met de Belgische onderdaan D.C.P.S.E. (...). Op 19.01.2016 heeft betrokkene een aanvraag vestiging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenoot. Hij werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 4.08.2016. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en de heer D.C. (...) sedert 18.07.2017 uit de echt gescheiden zijn (uitspraak Rechtbank Eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent op 23.02.2017 overgeschreven op 25.08.2017 te Sint-Martens-Latem).

De wet veronderstelt het ophouden van de huwelijkse staat of het beëindigen van de samenwoning. In dit concrete geval zijn beide vaststellingen aanwezig.

Vandaar dat verwerende partij terecht tot de beslissing kwam:

“Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.”

Verzoekende partij voldoet dan ook niet langer aan de voorwaarden zoals gesteld door de wet van 15.12.1980.

Conform de bepalingen van voormeld artikel 42quater, §1 van de wet van 15.12.1980 dient er bij een dergelijke beslissing tevens nagegaan te worden of er humanitaire bezwaren bestaan tegen een beëindiging van het verblijfsrecht waarbij er tevens op gewezen dient te worden dat verzoekende partij alle mogelijkheden kreeg om in dit kader dienstige stukken voor te brengen vermits zij op 25.01.2017 verzocht werd om alle nuttige persoonlijke elementen te doen gelden waarna verzoekende partij een reeks documenten voorbracht die opgesomd worden in de bestreden beslissing.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing op dit vlak:

“Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (legaal verblijf sinds 26.02.2016) bekijken, kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat betrokkenen en dhr. D.C. (...) zijn echtgescheiden. Wat betreft de nieuwe relatie kunnen we stellen dat geen wettelijke verwantschap is waardoor verblijf in het kader van gezinshereniging gerechtvaardigd wordt. (...) Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene legt betrokkene geen enkel document voor. Zijn gezondheidstoestand vormt dan ook geen enkel obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.”

De bestreden beslissing vervolgt door te stellen dat:

“Er werd op 25.01.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.”

Ook op dit vlak kon verwerende partij dan ook terecht beslissen dat er geen tegenindicaties zijn om het verblijfsrecht van betrokkene te beëindigen en tot de uiteindelijke conclusie te komen dat:

“Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België. Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd.”

De beweringen die verzoekende partij op heden uit in verband met het feit dat zij van mening is dat er door haar al het nodige gedaan werd om het huwelijk te redden, alleszins niet van aard om de bevindingen in de bestreden beslissing te wijzigen.

3. Verzoekende partij maakt een opmerking in verband met een nieuwe relatie die werd aangeknoopt, ditmaal met de heer L.W. (...).

Allereerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening houdt met dit feit, door hier als volgt op te antwoorden:

“Wat betreft de nieuwe relatie kunnen we stellen dat geen wettelijke verwantschap is waardoor verblijf in het kader van gezinshereniging gerechtvaardigd wordt.”

Voordien werd reeds in de bestreden beslissing de opmerking gemaakt dat verzoekende partij bij de huidige partner zou verblijven sedert een geruime tijd, anderzijds getroostte verzoekende partij zich zelfs niet de moeite om diens adres aan te passen en te verplaatsen naar het adres van de nieuwe partner.

Er zou sprake zijn van een verklaring van wettelijke samenwoning die echter slechts dateert van 17.04.2018 waarbij dient opgemerkt te worden dat deze elementen ter ondersteuning van het vernietigingsberoep niet in overweging kunnen genomen worden. Het is immers vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist.

4. Aangaande de beweerde wil om zich zo snel mogelijk te integreren in de Belgische samenleving kan gesteld worden dat verwerende partij op dit vlak de elementen geëvalueerd heeft die door verzoekende partij werden voorgedragen en hierop geantwoord heeft als:

“Wat betreft de sociale –en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor. Gezien betrokkene niks voorlegt toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Wat betreft de sociale integratie legt betrokkene een overeenkomst voor opleiding Nederlands voor anderstaligen bij VDAB (opleidingsinstelling CVO leerddorp): aangezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.”

Verwerende partij heeft dan ook alle elementen waarvan zij kennis had, benut en is geldig tot de bestreden beslissing gekomen.

5. Verzoekende partij is van mening dat in dit verband het artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie van toepassing zou zijn.

Het artikel 41 van het Handvest vindt echter geen toepassing in deze zoals bevestigd door het Hof van Justitie in haar arrest van 5 november 2014: “Zoals het Hof in punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C-372/12, EU:C:2014:2081) in herinnering heeft gebracht, volgt uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (zie in die zin arrest Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan de aanvrager van een verblijfstitel aan artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest geen recht ontlennen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord.”

De Raad van State heeft eveneens per arrest van 27 november 2014 geoordeeld dat deze bepaling niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie.

Bijgevolg faalt dit onderdeel van het middel tot schending van artikel 41 van het Handvest in rechte.

Voor wat betreft het recht om gehoord te worden kan hiervan in dit concrete geval geen schending zijn vermits uitdrukkelijk uit het dossier blijkt dat verwerende partij verzoekende partij bij schrijven d.d. 25.01.2017 (stuk 5) uitgenodigd heeft dat er een voornemen was om een einde te stellen aan het recht van verblijf en dat verzoekende partij verzocht werd om elk nuttig element voor te brengen waarvan zij van mening was dat het nuttig kon zijn. Verzoekende partij werd dan ook gehoord en het middel faalt in feite.

Verzoekende partij heeft hier trouwens op gereageerd door een reeks documenten voor te brengen welke opgesomd worden in de bestreden beslissing en waarbij deze vervolgens bestudeerd en beoordeeld werden om uiteindelijk tot de bestreden beslissing te komen.

Ten overvloede werpt verzoekende partij nog op dat bij haar direct en persoonlijk inlichtingen ingewonnen hadden moeten zijn die naar haar oordeel hadden toegelaten om precieze en concrete elementen aan te reiken inzake de gezinssituatie en de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Hierbij blijft zij echter in gebreke verder dan met een louter feitelijke schets aan te voeren welke elementen zij in deze zin had willen aanvoeren, bovendien komt het aan betrokkene toe om de administratieve overheid voldoende te informeren bij het nemen van een beslissing die verondersteld wordt een weerslag te hebben op een verblijfsrecht. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren 9.

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog naar het arrest M.G. en N.R. uitgesproken op 10.09.2013 (C-383/13), waarin het Europees Hof van Justitie preciseerde dat « [...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...]. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren»

In onderhavig geval dient vastgesteld te worden verzoekende partij schriftelijk werd uitgenodigd om de administratieve overheid volledig te informeren aangaande haar persoonlijke situatie.

Bijgevolg blijft verzoekende partij in gebreke enig concreet element aan te reiken dat zij onder de aandacht van verwerende partij had willen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing welke tot een andere beslissing had geleid¹¹ dan "individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is".¹² De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze het hoorrecht geschonden en er is geen belang in hoofde van verzoekende partij om dit middel op te werpen.

Verwerende partij heeft alle elementen die haar ter beschikking waren in overweging genomen om tot een afdoend en adequaat gemotiveerde beslissing te komen zonder het beginsel beoogd in onderhavig middel op enigerlei wijze te hebben geschonden."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij in functie van haar toenmalige echtgenoot D.C.P. werd beëindigd op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Deze bepaling, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending inroept, luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° (...);

6° (...).

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat zij niet werd gehoord voor de bestreden beslissing werd genomen.

Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 25 januari 2017 werd uitgenodigd om binnen een maand na kennisname alle dienstige elementen en stukken voor te leggen waarvan zij het nodig vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er in het kader van het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht kennis heeft teneinde haar situatie in België correct in te schatten. Er wordt gewezen op hier feit dat uit haar dossier blijkt dat zij niet meer samenwonend is met haar voormalig partner. In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk verwezen naar het schrijven van 25 januari 2017. De verzoekende partij betwist niet dat zij met dit schrijven werd uitgenodigd haar situatie toe te lichten en lijkt eraan voorbij te gaan dat zij de kans kreeg de elementen die zij nuttig achtte aan de verwerende partij ter kennis te brengen. Zij toont verder niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om de verwerende partij binnen een maand na kennisname van de brief van 25 januari 2017 te laten weten dat zij geen schuld zou hebben bij de ontwrichting van het huwelijk en dat zij alles in het werk zou hebben gesteld om het huwelijk te redden, hetgeen zij pas voor het eerst in haar verzoekschrift naar voor brengt.

Een schending van de hoorplicht, die als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887), wordt gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Zoals blijkt uit voorgaande bespreking van het middel heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat er elementen zijn die zich verzetten tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet. Het feit dat zij bepaalde elementen niet aan de verwerende partij te kennis bracht – elementen die zij in haar verzoekschrift aanhaalt – kan niet aan de verwerende partij worden verweten. Het onderdeel van haar betoog waarin zij uiteenzet dat haar huwelijk niet door haar schuld is gestrand is dus niet dienstig.

Ten overvloede merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14

februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Zelfs zo al zou worden aangenomen dat de verzoekende partij niet de gelegenheid zou hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat zij nalaat concrete elementen aan te brengen die zij had kunnen aanvoeren en die het al dan niet beëindigen van haar verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

In de bestreden beslissing wordt overigens gewezen op de documenten die de verzoekende partij wel heeft overgemaakt, waarbij de verwerende partij vervolgens bespreekt waarom ze niet van aard zijn te beletten dat een einde wordt gemaakt aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Deze concrete motieven worden door de verzoekende partij geenszins weerlegd. De verzoekende partij toont evenmin aan waarom zij meent dat had moeten worden gemotiveerd waarom met alle door haar voorgelegde stukken “*samen*” geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat de verzoekende partij minstens niet aantoonbaar met welk stuk volgens haar geen rekening zou zijn gehouden. Verder toont zij niet aan hoe een gezamenlijke beoordeling, wat dit ook mag inhouden, tot een andere beoordeling en conclusie had geleid. Bovendien kan worden opgemerkt dat de verwerende partij er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op wijst dat “*Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.*”

De verzoekende partij heeft inderdaad voor het nemen van de bestreden beslissing gewezen op het feit dat zij in België een nieuwe relatie is aangegaan met de heer L.W. Hierover motiveerde de verwerende partij als volgt in de bestreden beslissing:

“*Betrokkene legt volgende documenten voor:*

- *Begeleidende brief advocaat dd. 21 maart 2017*

- *Overeenkomst opleiding Nederlands voor anderstaligen bij VDAB (opleidingsinstelling CVO leerdorp): aangezien het kennen van de regio taal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.*

- *Schrijven van dhr. W.L. (...) dd. 16.03.2017 waarin deze verklaart dat betrokkene sedert 31 juli 2016 op zijn adres woont en voorziet van verder levensonderhoud. Daar hij op dat moment dakloos was en geen bron van inkomsten had, had hij ook niet mogelijkheid om dhr W. (...) te vergoeden: gezien er tussen betrokkene en dhr W. (...) geen wettelijke verwantschap is waardoor verblijf in het kader van gezinshereniging gerechtvaardigd wordt, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden als basis voor een verder verblijf;*

(...), uit de verklaring van dhr. W. (...) blijkt dat betrokkene sedert 31.06.2016 al bij hem woonachtig was, het dan ook betrokkene zijn verantwoordelijkheid was om zijn adreswijziging door te geven. Gezien het feit dat betrokkene dit ~~regelaten~~nagelaten heeft kan men niet stellen dat betrokkene grote moeite doet om geïntegreerd te raken. Integendeel!

(...)

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat betrokkene en dhr. D.C. (...) zijn echtgescheiden. Wat betreft de nieuwe relatie kunnen we stellen dat geen wettelijke verwantschap is waardoor verblijf in het kader van gezinshereniging gerechtvaardigd wordt.

(...)

Er werd op 25.01.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluiting werd gegeven met betrekking tot het opgestarte

onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de samenwoning met de heer L.W. er in haar geval niet toe kan leiden dat zij haar verblijfsrecht, verworven in het kader van haar huwelijk met een voorgaande partner, kan behouden. De verwerende partij stelt hieromtrent onder meer dat *“Wat betreft de nieuwe relatie kunnen we stellen dat geen wettelijke verwantschap is waardoor verblijf in het kader van gezinshereniging gerechtvaardigd wordt.”* De verwerende partij houdt aldus wel degelijk rekening met de aangevoerde nieuwe relatie van de verzoekende partij, maar motiveert dat deze geen rechtvaardiging vormt voor het behouden van het verblijfsrecht nu er tussen de verzoekende partij en haar voorgescheiden nieuwe partner geen wettelijke verwantschapsband bestaat. Het feit dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met deze motivering is niet van aard deze te weerleggen.

Ook met betrekking tot de vermeende integratie wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing waarom deze de beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat, namelijk:

- Overeenkomst opleiding Nederlands voor anderstaligen bij VDAB (opleidingsinstelling CVO leerdorp): aangezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

- (...)

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (legaal verblijf sinds 26.02.2016) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

(...)

Wat betreft de economische en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor. Gezien betrokkene niks voorlegt toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Wat betreft de sociale integratie legt betrokkene een overeenkomst voor opleiding Nederlands voor anderstaligen bij VDAB (opleidingsinstelling CVO leerdorp): aangezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

(...)

Er werd op 25.01.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.”

De verzoekende partij brengt geen enkel concreet argument aan om deze gedegen motivering te weerleggen.

Lezing van de bestreden beslissing leidt er verder niet toe vast te stellen dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsband tussen de verzoekende partij en haar vermeende nieuwe partner L.W. niet aanvaardde louter omdat deze heeft nagelaten de adreswijziging van de verzoekende partij door te geven. De verzoekende partij gaat met haar kritiek op dit punt uit van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat op 17 april 2017 een verklaring wettelijke samenwoning werd afgelegd tussen de verzoekende partij en L.W., wijst de Raad erop dat dit dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij niet verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij meent

aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht in functie van L.W., staat niets haar in de weg een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest en van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU